

CEA MAI PERICULOASĂ MAGIE ESTE DRAGOSTEA!

FAMILIA WYCHERLEY

ANNALIESE AVERY

TRADUCERE DE MONICA CONSTANTINESCU

CORINTEENS

ANNALIESE AVERY

FAMILIA WYCHERLEY

Traducere din limba engleză de
MONICA CONSTANTINESCU

CORINTEENS

Unu

ORICE VRĂJITOARE VALOROASĂ ȘTIE CĂ FĂRĂ ANCORĂ NU este vrăjitoare deloc.

De la sfârșitul Celei de-A Doua Epoci de Magie și de la Marele Război al Vrăjitorilor, când a avut loc o devastatoare calamitate magică, singurul mod în care o vrăjitoare poate păstra magia dăruită ei în noaptea cu lună plină după a șaptesprezecea aniversare este prin a găsi alt vrăjitor sau altă vrăjitoare — o ancoră — de care să își lege magia și cu care să o împartă. Eu, Aurelia Wycherley, știu că magia mea nu a fost dăruită, nicidecum, la fel cum știu că niciun vrăjitor sau vrăjitoare nu va putea să facă pereche cu mine nici dacă ar vrea. De-a lungul anilor, străbunii mei au încercat și au eșuat să rupă blestemul ereditar care acum mi-a revenit mie: o soartă ce nenicând nu aș fi crezut că avea să fie și a mea. Strămătușa Antoinette nu era atât de bătrână încât să-mi fi fost teamă vreodată că urma să moștenesc blestemul de la ea și, în plus, am mulți veri și verișoare care ar fi putut fi ei cei nenorocoși. Dar soarta m-a avut într-adevăr pe mine în minte.

Magia pe care o port este un blestem nu doar pentru mine, ci și pentru orice persoană cu care încerc să fac magie. Îmbolnăvește

acea persoană și o slăbește... este mai rău decât dacă le-ar fi lipsit cu totul celorlalți vrăjitori. Însă în inima magiei mele știu că *valorez* mai mult decât propria greutate în aur, mai mult decât neîncrederea și ostilitatea cu care alți vrăjitori și vrăjitoare privesc blestemul meu.

Am tot visat la acest moment de când eram mică: să port pelerina lungă și albă și să călătoresc la palatul Carlton pentru a fi prezentată Coroanei, să îmi ocup locul în societatea magică și să îmi găsesc perechea magică perfectă. Pentru mine era ca și garantat; familia mea este una dintre cele mai puternice familii magice din Briton, și oricum aveam deja idei despre cine avea să fie ancora mea. Dar, stând în trăsură lângă fratele meu mai mare, Vaughn, nu pot nici măcar să surâd.

Vaughn se mișcă lângă mine și păstrăm fiecare tăcerea cu care ne-am înconjurat de când am plecat de acasă din piața Hemlock. M-am obișnuit cu aceste tăceri. Începuseră cu mult înaintea scânteii de tristețe care m-a atins vara aceasta, scânteia ce s-a răspândit curând prin mine, tot mai fierbinte și mai hotărâtă decât orice flăcără-vrăjită. Distanța dintre mine și Vaughn începuse cu mult înainte de ultimul Mabon, chiar și pe când Vaughn purta alb și-i fusese prezentat prințesei regente, când intrase în societatea magică, iar pe mine, sora lui mai mică și enervantă, mă lăsase în urmă.

Lucrurile se schimbaseră între noi când tatăl nostru murise, acum aproape patru ani. Lumea întreagă se schimbase în acel moment; își pierduse un pic din magie, iar eu pierdusem un alt fel de ancoră, una ce mă ținea mereu în echilibru — care ne ținea pe toți în echilibru: pe mine, pe Vaughn, pe mama, chiar și pe Frances.

Astăzi, Vaughn poartă griul blând al celor din anul doi, nu mai este un începător în alb în primul an, dar nu îmbracă nici griul-închis

al celor din anul trei care mai au un sezon pentru a-și găsi perechea. Știu că pelerina gri-închis va fi ultima pe care o voi purta. Nimeni nu va dori să formeze ancoră cu mine. Chiar dacă ar vrea, le este interzis; Consiliul Magic Regal nu va permite o asemenea poluare a magiei regatului. Mama și Frances, deși sunt membre ale consiliului, de-abia dacă au reușit să îmi convingă pe ceilalți membri și pe prințesa regentă să îmi permită să îmi iau locul de începătoare pentru următorii trei ani. Nimeni altcineva din familia mea blestemată nu a primit o asemenea libertate, iar dacă mama nu ar fi cine este, mă îndoiesc că și eu aș fi primit-o la rândul meu.

Vaughn privește către mine când luăm colțul, urmărind procesiunea de trăsură ce-i poartă pe ceilalți vrăjitori și vrăjitoare care se îndreaptă cu toții către palatul Carlton. Dă să spună ceva, dar se oprește, iar acea stânjeneală e parcă înfiptă între noi.

Azi ar fi trebuit să fie o zi a începuturilor, dar pentru mine este un început al propriei pierderi. Fără ancoră, voi avea parte de trei ani de magie puternică – patru sau cinci ani de magie cu totul, cu puțin noroc – înainte ca aceasta să dispară complet.

În timp ce trăsura își continuă drumul spre bal, eu privesc pe geam amurgul ce se lasă. Reflexia mea e luminoasă pe lângă întunericul de afară, cu părul alb, prins de jur împrejurul feței, și tonurile calde ale pielii contrastând cu părul și cu griul-fumuriu neobișnuit al ochilor.

Mă uit dincolo de reflexia mea către a lui Vaughn, la părul lui castaniu, cum a fost și al meu cândva, la ochii căprui, cu o nuanță mai închisă decât au fost ai mei.

Afară, străzile Londrei par și ele destul de tăcute. Locuitorii orașului care nu sunt magici știu că în noaptea aceasta începe Sezonul Vrăjitorilor, iar cei mai mulți vor sta deoparte. În ciuda

Jurământului de Supunere — o făgăduială pe care o fac toți vrăjitorii Coroanei și un serviciu pe care îl oferă pentru a proteja regatul —, nu suntem o apariție binevenită decât dacă ne aflăm pe câmpurile de luptă sau în largul mării.

Mai întâi aud strigătele, aproape ca niște incantații, care pe moment mă fac să mă gândesc la ceremonia unui sabat. Trăsura se oprește lent.

Îmi apropii fața de geam în timp ce Vaughn deschide portiera.

— Rămâi aici! Îmi spune și sare în stradă.

Nicio șansă! Îl urmez, lovind caldarâmul cu tălpile moi ale pantofilor, și simt fiecare piatră în timp ce trec pe lângă șirul de trăsură alături de Vaughn.

— Fie, dar rămâi aproape de mine și stai în spatele meu!

Face un pas în față, apărându-mă cu corpul lui; bagheta, până adineaori strânsă în jurul încheieturii mâinii, a răspuns chemării lui și i-a alunecat în palmă. Îmi dau ochii peste cap. Poate că încă nu am propria baghetă și cunosc doar câteva vrăji, dar sunt o Wycherley, și noi nu suntem genul care să rămânem în trăsură, chiar și atunci când alții fac asta.

Incantațiile se aud tot mai tare, în față, dincolo de unde se curbează drumul.

Grăbim pasul și văd trăsura care ne ține pe toți pe loc, într-o rână. Deasupra trăsurii stă un bărbat cu o făclie în mână și încearcă să îi dea foc. În jurul său se află un grup de oameni, toți strigând și cu făclii în mâini.

— E cineva înăuntru? întreb, dând din cap spre trăsura răsturnată în timp ce Vaughn se oprește lângă un mic grup de vrăjitori și vrăjitoare.

Toți sunt îmbrăcați în gri — deschis și închis — și îl văd mai întâi pe Vaughn, apoi pe mine în spatele lui. Ar fi trebuit să mă fi obișnuit deja cu reacțiile lor de oroare, cu felul în care fac un pas înapoi și încep să șoptească între ei, ca și cum blestemul meu e molipsitor. Îi privesc sfidător până când fiecare își întoarce fața de la mine.

Îmi dau seama că sunt singura vrăjitoare în alb. Îmi doresc să fi avut o baghetă, dar și altceva în afară de magia mea blestemată.

Cei mai buni prieteni ai lui Vaughn, Martyn Galesburg și Layla Mistry, se apropie de el și încep toți trei o discuție sușotită. Martyn îmi oferă un zâmbet trist, ceea ce e aproape la fel de rău ca privirile lungi sau furișe. Sunt acolo și alți vrăjitori pe care îi recunosc, dar acum se uită cu toții în față, la cei ce protestează, care au turnat o linie de sare pe jos, între noi și ei, crezând că îi va proteja. Adevărul este că sarea acționează ca protecție doar *pentru* vrăjitori, nu *împotriva* acestora; pentru oamenii lipsiți de magie este doar un condiment.

— Trebuie să fie membri ai Noului Răsărit, îi spun lui Vaughn când revine lângă mine și mă asigură că trăsura este goală.

Unul dintre protestatari flutură un steag portocaliu; pe acesta se vede un cerc negru cu un punct în mijloc. Mi se pare un pic amuzant faptul că acești oameni care disprețuiesc tot ceea ce ține de magie au ales să se ascundă tocmai în spatele simbolului magic și astronomic pentru soare.

— De ce nu pot să ne lase în pace? Și în zi de sărbătoare, spune Vaughn, clătînând din cap dezgustat.

Vrăjitorii strânși la fața locului stau nemișcați și ascultă scândările membrilor Noului Răsărit ca noi să ardem cu toții. Baghetele luminează de magie, dar vrăjitorii nu fac nicio vrajă, nu înainte ca unul dintre protestatari să arunce ceva.

O mișcare îmi atrage atenția și un vrăjitor înalt, cu părul în toate nuanțele roșiatice ale unei frunze tomnatice, ridică brațul, se mișcă lent, aproape leneș, înapoi pe piciorul drept, iar cu mâna stângă trasează un cerc mare și invocă un vânt-vrăjit ce lovește micul proiectil și îl trimite înapoi de unde a venit. Acesta traversează linia de sare, și privesc cum vrăjitorul se ia de mână cu vrăjitoarea de lângă el și, împreună, iscă o vrajă, magia lor făcând ca obiectul să explodeze. Un fel de lichid curge peste protestatarul ce a aruncat-o. Acesta începe să țipe ca și cum i-ar arde pielea. Am auzit despre progresele realizate în alchimie non-magică, despre cât de distructivă poate fi. Simt cum mă înfurii, căci îmi dau seama că ceea ce se afla în sticlă ne era destinat nouă, vrăjitorilor.

Protestatarii se retrag și mai mult în spatele liniei de sare, blestemându-ne și strigând. Clatin din cap când le aud cuvintele. Cunosc blesteme, iar acestea sunt doar vorbe de ură și frică meschină.

Ceilalți vrăjitori s-au mișcat, ocupând poziții noi, și atunci văd că Vaughn și Martyn și-au dat jos mănușile și se țin de mâini. Prin atingere, vor putea să execute magia secundară mai complexă, mai puternică decât ce poate face un vrăjitor începător de unul singur și pe care, odată ancorată, o vrăjitoare o poate face tot timpul fără a avea nevoie de contact fizic.

Vrăjitorii ridică un perete de vânt-vrăjit protector, urmând exemplul vrăjitorului roșcat înalt. Acesta examinează șirul de vrăjitori din fața sa, studiindu-l pe fiecare în parte în timp ce pășește între ei și protestatari; precum un vrăjitor general din Sabatul Armoniei, până când ajunge la mine. Privirea îi stăruie, dar nu cu teamă, precum cei mai mulți. Mă privește ca pe ceva inedit, poate amuzant, și șocul ce-mi trece prin corp îmi spune cât de mult mi-a lipsit să fiu privită și *altfel* decât cu frică sau tristețe.

Apoi vrăjitorul vine spre mine, cu ochii albaștri fixați asupra mea. Se oprește lângă Vaughn.

— Wycherley, de ce ai adus-o cu tine?

Fratele meu nu se înfurie cu ușurință, dar privirea îi scânteiază.

— Nu că ar fi treaba ta, dar ea m-a urmărit! răspunde Vaughn.

— Și ți s-a părut înțelept să o lași?

— Nu am știut cât de periculos este, spune Vaughn, mijind ochii.

— Dar acum știi. Ar trebui să te întorci la trăsura voastră. S-ar putea să te urmeze ca o oiță albă.

— Nu mă duc nicăieri! Poate că nu am baghetă, dar am magia mea, îi spun direct, simțindu-mă încrezătoare în abilitățile mele după cele câteva lecții la Salonul Magic.

Vrăjitorul scrâșnește din dinți, agitat. Mă îndoiesc că este obișnuit să i se spună nu și îmi dau seama că e pe cale să spună altceva neplăcut, când un alt proiectil zboară spre noi, de data asta mai mare.

Vaughn și Martyn execută aceeași magie ca vrăjitorul roșcat, fiecare imitându-l pe celălalt, ținându-și mâinile strânse împreună, iar baghetele făcând aceleași mișcări. Tresar când obiectul uriaș se oprește în aer. Vrăjitorul roșcat se ține de mână cu vrăjitoarea de lângă el și fac și ei vraja, împingând obiectul înapoi cu magia lor secundară și ajutându-i pe Vaughn și Martyn.

Dar apoi mai apare un proiectil.

Stârnită de magia din jurul meu, îmi simt propria magie fremătând, ca și cum ar răspunde unei chemări. Fără baghetă, am puțin control asupra orientării sale. Simt cum încep să mă ridic în aer, la fel cum am făcut de luna plină, magia mea preluând controlul.

Mă opresc când o mână puternică mă apucă de gleznă și mă trage înapoi pe pământ cu o smucitură. Vrăjitorul cu părul

ruginiu mă prinde de umeri și mă împinge fără delicatețe către o trăsură din apropiere.

Deschide portiera și mă înghesuie înăuntru. Mă întorc către el în timp ce își folosește magia pentru a sigila portiera.

— Cum îndrăznești să mă bruschezi așa? Dă-mi drumul imediat! strig, simțind furie și indignare.

— Nightly? îl strigă una dintre vrăjitoare în timp ce el se îndepărtează cu pași apăsați și-și întoarce capul o dată către trăsură, cu o privire de gheață atintită la mine.

„Nightly”? Îmi reped mâinile către geamul trăsurii, iar magia mea fragmentează sticla în cioburi mici, dar acestea rămân pe loc, făcându-mă să mă întreb ce fel de magie a folosit pentru a mă închide înăuntru.

Îmi apropiu fața de sticla spartă și urmăresc cum Vaughn și ceilalți se feresc din calea proiectilelor, trimițând înapoi cât de multe pot. Caii se cabrează, iar trăsura se zguduie.

Văd unul dintre vrăjitori arătând în sus și îi urmez privirea. Vrăjitorii îmbrăcați în negru ai Sabatului Justiției sunt o priveliște formidabilă. Privesc cum aceștia coboară spre noi pe măturile lor, apoi își folosesc magia ancorată pentru a crea ziduri de protecție acolo unde se găsește linia de sare.

Fășii de lumină șerpuiesc prin aer, căutându-i pe protestatari și legându-i când vrăjitorii folosesc noduri magice pentru a nu-i lăsa să fugă sau să mai încerce să vatăme pe cineva. Cei din Sabatul Justiției sunt extrem de grațioși în mișcările lor în timp ce își cheamă magia și o aduc în lume într-un mod bine controlat și plin de forță.

Nu pot să nu mă gândesc, cu ochii mari și cu un zâmbet pe buze, că *într-o bună zi voi fi la fel și eu*. Simt un junghi de durere și mă corectez. *Nu voi fi niciodată astfel.*

Încep să bat în portieră în momentul în care vrăjitorii Sabatului Justiției i-au strâns pe protestatari. Vaughn și Martyn își pun fiecare o mână pe trăsură și deschid portiera, geamul spărgându-se imediat ce vraja e ruptă.

Cobor din trăsură și îl caut cu o privire furioasă pe Nightly.

— Aurelia, oprește-te! Nu merită. Niciun Nightly nu merită!

Vaughn dă să mă prindă, însă știu cum să mă feresc de el atunci când am nevoie.

— Scuză-mă, *domnule!* În numele a tot ceea ce este magic, ce-a fost în capul tău?

Fac semn către trăsură când Nightly se întoarce către mine. Are o expresie leneșă pe față în timp ce își dă părul de-o parte; este prea lung și are nevoie de o tunsoare.

Îmi ridic privirea. Deși nu sunt în mod deosebit de scundă, Nightly este cu un cap mai înalt decât mine și imediat îmi displace că trebuie să mă uit în sus la el. Își lasă ușor capul în jos și îmi șoptește într-un fel care mă face să fierb de furie:

— Mă gândeam la magia bună și la faptul că ești neinstruită, că nu ai baghetă și că magia ta încă nu a fost îmblânzită. Mă gândeam că, dacă te-ai fi ridicat mai sus în aer, ai fi fost o țintă clară pentru acei protestatari, în rochia ta albă și cu părul alb. Mă gândeam că ai fost atât de nesăbuită încât să îl urmezi pe fratele tău, iar el atât de nesăbuit să te lase. Că l-ai pus pe el, pe tine, pe noi toți într-un pericol și mai mare. Așadar, Wycherley, te-am dus într-un loc unde prezența ta nu ar fi făcut niciun rău.

Se îndreaptă iarăși de spate și se uită în jos la mine. Mă simt mică și furioasă deoarece, în mod enervant, are dreptate.

Sunt salvată de la a da un răspuns de către Vaughn, care este lângă mine și mă trage deoparte.

— Acum, Nightly, nu-i nevoie să vorbești așa, îi spune el. Nu e vina ei că...

— Nu, e vina ta!

Nightly se întoarce către Vaughn, umplându-mă de nervi; magia din mine se mișcă pentru a-l apăra pe fratele meu.

— Ar fi putut să fie rănită. Surorile trebuie îngrijite și prețuite; odată pierdută, ar pieri pentru totdeauna.

Nightly nu mai așteaptă răspuns, ci se îndepărtează și mă lasă clocotind de mânie, întrucât, într-un fel, are încă o dată dreptate.

Doi

SOARELE APROAPE A APUS CÂND AJUNGEM ÎN CELE DIN URMĂ la palatul Carlton. Am emoții. Sunt sigură că, dacă circumstanțele mele ar fi fost diferite, emoțiile mi-ar fi răscolită întreaga ființă, învolburându-se în pieptul meu și tăindu-mi respirația de bucurie că voi fi prezentată, și anticipând că-mi voi găsi ancora. În loc de asta, pășesc afară din trăsură cu o hotărâre sfidătoare.

Deși este blestemată, magia e totuși a mea. Dacă formarea unei ancore cu alt vrăjitor sau vrăjitoare nu este o opțiune, atunci voi găsi altă cale să o păstrez... Trebuie!

Lucrurile nu au stat mereu astfel pentru noi, vrăjitorii. Odinioară, magia era liberă și stabilă, adesea sălbatică: în timpul Primei și Celei de-A Doua Epoci de Magie, nimeni nu era nevoit să formeze o ancoră. Vrăjitorul sau vrăjitoarea își primea magia în prima noapte cu lună plină după a șaptesprezecea aniversare, iar din acel moment aceasta creștea odată cu ei: un camarad constant până la moarte. Totul s-a schimbat în timpul Marelui Război al Vrăjitorilor. Însă trebuie să existe o cale prin care îmi pot păstra magia, la fel ca acei vrăjitori de demult.

Treptele ce duc spre palat sunt împodobite cu toate fructele și florile din acest sezon – mirosul dulce de orz copt amestecat cu acela al trandafirilor de sfârșit de vară. Simt voioșie din nou în timp ce Vaughn îmi oferă brațul său. Îl accept, iar în spatele nostru alunecă o trăsură din care iese singură Constance Prior; este singura începătoare din familia ei. Ultima dintre surorile ei mai mari, Faith, și-a găsit perechea sezonul trecut.

— Aurelia, ce s-a întâmplat acolo? exclamă ea, cu ochii căprui mari.

Îi întind mâna liberă celei mai bune prietene ale mele, iar ea o apucă, coborând din trăsură.

— Protestatari. Noul Răsărit, răspunde Vaughn, întinzându-i celălalt braț.

Constance dă drumul mâinii mele și acceptă brațul lui Vaughn, fiecare dintre noi două de o parte și de alta a lui în timp ce ne îndreptăm spre treptele palatului.

— Acum au plecat, continuă Vaughn. I-am ținut la distanță până a sosit Sabatul Justiției.

Mă uit dincolo de Vaughn la Constance – pare impresionată de fratele meu, care a ajutat la încetinirea atacului. Poartă o rochie albă de seară foarte frumoasă. A mea e simplă, pe când a ei e croită dintr-o mătase cu tipar delicat. Tonurile de piatră scumpă ale pielii ei brun-închis contrastează cu rochia, iar părul brunet îi este prins cu fire albe de floarea miresei. Pelerina este din aceeași mătase, cu un tiv de blană moale, iar la gât îi strălucesc diamante.

— Arăți minunat! îi spun.

Observ că Vaughn e de aceeași părere, căci se uită la Constance de parcă nu ar mai fi văzut-o până acum – ca și cum nu ar fi aceeași vrăjitoare care l-a împins în Tamisa acum două veri sau care alerga după el cu braște când, copii fiind, ne jucam în grădinile din piața Hemlock.

Constance se îmbujorează — la cuvintele mele sau ale lui Vaughn, nu sunt chiar sigură —, dar știu ce părere are despre rochia pe care o poartă. Fiind a șaptea și cea mai tânără dintre surorile Prior-Okore, tot ceea ce deține Constance i-a aparținut altcuiva înainte, iar rochia aceasta le-a aparținut într-adevăr tuturor surorilor ei: Amity, Verity, Felicity, Honour, Joy și Faith. Fiecare dintre ele a purtat-o la prezentare, o tradiție a familiei Prior, dar sunt sigură că cel mai bine o poartă Constance.

— Haideți, vrăjitoarelor, e timpul să străluciți! zâmbește Vaughn, dar în ochii lui e o lumină tristă.

În ciuda tuturor emoțiilor ce mă străbat, știu că acest moment nu va reveni nicicând, așa că îl savurez. La capătul scărilor, ușile duble masive se deschid larg și pășim într-un vestibul grandios, decorat cu toate culorile și podoabele sezonului. Lumina soarelui ce apune intră pe ușa deschisă și pe ferestrele din jur, îmbăind holul cu o căldură blândă care urcă pe scara dublă elegantă și luminează balustradele arcuite, decorate cu flori sălbatice de sfârșit de vară și coceni de porumb copt galben-auriu. Cazane pline cu aranjamente florale și fructe de sezon sunt răspândite de jur împrejur; lumânări aprinse plutesc peste tot. Mă desfăț cu aceste priveliști.

Scările care duc spre stânga sunt pline de vrăjitori și vrăjitoare îmbrăcați în gri, care creează un mozaic de gri-închis și deschis, iar fiecare treaptă din dreapta este ocupată de o vrăjitoare sau un vrăjitor îmbrăcat în alb.

— Ne vedem după ce ai fost prezentată! zice Vaughn, apoi îmi strânge ușor brațul și, plecându-și capul către Constance în semn de rămas-bun, îmi dă drumul.

Nu sunt sigură că sunt pregătită și rămân pe loc un moment, urmărindu-l cu privirea în timp ce urcă pe scara din stânga. Simt cum mă podidesc lacrimile, dându-mi seama că Vaughn își va

găsi în curând perechea, va forma ancoră, iar el și vrăjitorul sau vrăjitoarea sa vor avea parte de o viață plină de magie, ceva ce eu nu o voi avea niciodată. Deja mă simt abandonată; în ciuda tuturor intențiilor mele de a găsi o cale prin care să îmi păstrez magia, posibilitatea mai mare ca asta să nu se întâmple niciodată îmi străpunge inima.

Vaughn se întoarce spre mine și mă privește întrebător, făcând semn spre cealaltă scară, unde Constance se află deja la jumătate. Îi ofer un mic zâmbet, îmi îmbrac dârzenia ca pe o armură și mă simt imediat mai sigură, apoi mă întorc... și intru direct în Nightly. Îi cer scuze înainte să îmi dau seama că e el.

— Văd că ai ajuns cu bine, spune el.

Se încruntă la Vaughn, care șovăie pe scară, în mod evident cântărind dacă să se întoarcă și să mă salveze de Nightly.

— Acum își face griji pentru tine, dă din cap Nightly, iar părul său ruginiu se mișcă precum frunzele stârnite de o adiere.

— Domnule Nightly, pot să te ajut cu ceva?

Vocea îmi e tăioasă și îmi pun mâinile în șold.

Nu-mi dau seama dacă Nightly e amuzat, impresionat sau indiferent.

— Te asigur, domnișoară Wycherley, că nu e nimic cu care să poți să mă ajuti.

Se îndreaptă în aceeași direcție ca Vaughn, pe scara din stânga, cu ceilalți vrăjitori în gri. Îl urmăresc cu privirea, cu ochii ațintiți pe spatele lui. Își trage gluga pelerinei gri-închis, urcând câte două trepte deodată și luând-o înaintea vrăjitorilor din fața sa.

Pășesc pe scara din dreapta și îi imit mișcarea, trăgându-mi gluga pelerinei pe cap, ca toți ceilalți vrăjitori din jurul meu, rămânând cu privirea fixată asupra lui în timp ce urc treptele. Dacă aș ști o afurisenie cu care să-l fac să se împiedice, l-aș afurisi; dacă

aș ști un farmec care să-i lege picioarele, l-aș face, iar dacă aș ști o vrajă care să facă să-i sângereze nasul, aș rosti-o. Când ajunge sus, ezită preț de o secundă, ca și cum mi-ar simți ostilitatea la adresa lui. Am impresia că se va întoarce, dar apoi dispare.

Mi-ar plăcea să cred că, precum toate vrăjitoarele bune, sunt în procesul de a învăța să îmi controlez emoțiile — să le stăpânesc și să le aduc sub puterea mea —, dar adevărul este că e ceva la Jules Nightly care mă face să-mi doresc să fi avut o baghetă. Ne-am cunoscut abia acum câteva ore, deși desigur *am auzit* de el. Nu trebuia să fii un Wycherley ca să știi cine sunt cei din familia Nightly.

— Ești bine, Aurelia? mă întreabă Constance, luându-mă de mână și conducându-mă spre largă sala de recepție din capul scărilor, plină de ceilalți începători din anul întâi. Nu mă deranjează să-ți spun că am emoții pentru prezentare, dar îți spun numai *ție*. În ceea ce îți privește pe toți ceilalți, mai ales pe surorile mele, sunt neînfricată și perfect relaxată, adaugă ea cu un zâmbet.

Constance merge repede acum, trăgându-mă spre o masă la care sunt așezați un vrăjitor și o vrăjitoare îmbrăcați în mov. Mov este pentru cărturari — Sabatul Cunoașterii —, iar aceștia vor înregistra numele fiecărui vrăjitor și vrăjitoare care este prezentat și care depune Jurământul de Supunere. Mă întreb câți suntem anul acesta; în fiecare an sunt mai puțini vrăjitori în lume. De la sfârșitul Primei Epoci de Magie, a fost un declin constant al vrăjitorilor și al magiei; înainte să moară, tata a încercat să înțeleagă care e motivul, parte din ceea ce el numea „marea problemă”.

— Numele, spune unul dintre vrăjitori fără să ridice privirea.

— Constance Prior.

— Aurelia Wycherley.

Acum își ridică amândoi privirea din lista lor și se uită lung la mine. Sunt obișnuită ca oamenii să ia aminte când îmi aud

numele de familie – cu o familie atât de cunoscută ca a mea și cu mama în Consiliul Magic Regal, este inevitabil –, dar s-ar putea să nu mă obișnuiesc niciodată cu felul în care se uită la mine acum.

Vrăjitoarea care se află mai aproape de mine își revine prima. Este mai în vârstă decât mama mea, iar expresia de pe fața ei plină este una de milă, altceva cu care nu sunt obișnuită.

— Veți fi chemați în ordine alfabetică. S-ar putea să aveți ceva de așteptat, domnișoară Prior, iar domnișoara Wycherley, și mai mult.

Eu și Constance ne îndreptăm către marginea încăperii și vrăjitorii se dau la o parte din calea noastră. Îmi țin capul sus. Nu intenționez să las să se vadă cât de mult mă doare. Chiar doare, mai ales când îl văd pe Sebastian Crenshaw, iar el își întoarce privirea abrupt, deodată foarte interesat de manșeta jachetei.

— Îți jur, Aurelia, că, imediat ce învăț afuriseniile foarte puternice, îl voi vizita pe Sebastian Crenshaw și îl voi afurisi așa de rău, că nu va ști ce-i cu el!

— E în regulă! ți răspund, deși nu e absolut deloc în regulă.

Durerea din piept și nodul din stomac îmi spun că nu e.

Noi trei am fost apropiați, iar recent, eu și Sebastian am devenit mai mult decât prieteni. Constance le are pe surorile ei, eu îl am pe Vaughn, iar Sebastian ne are pe noi. Ne *avea* pe noi. Credeam că noi trei suntem inseparabili. Trăim cu toții în piața Hemlock și, când eram mici, ne jucam de-a magia. Eram mereu membri ai Sabatului Justiției și, în jocurile noastre, refuzam să ne ancorăm decât dacă eram legați toți trei – ceea ce, desigur, nu e posibil –, dar eram mici, iar pe atunci simțeam că magia nu are limite. Pe măsură ce creșteam, vorbeam despre magia pe care urma să o primim și despre cum aveam să fim începători împreună.

Nu îmi amintesc când anume s-au schimbat sentimentele mele față de Sebastian – cândva cu puțin timp după ce a murit tata. Sebastian mi-a fost alături, consolându-mă când familia mea era consumată de propria jale. Peste vară, Constance era plecată cu familia sa în vizită la rudele tatălui ei. Mă simțeam extrem de singură, în afară de prezența lui Sebastian. După aceea, prietenia noastră s-a schimbat, devenind ceva ce încă mă emoționează când îmi amintesc.

Constance, cea mai în vârstă dintre noi trei, și-a primit prima magia, de Luna Brumărie. Îmi amintesc cum mi-am apropiat fața de fereastră și am urmărit cum familia ei se strângea pe iarbă în mijlocul piața Hemlock. S-au îngrămădit cu toții în frig, sărbătorind gălăgios când a apărut magia ei. Magia lui Sebastian a apărut cu o lună mai târziu, sub lumina Lunii Râmă, doar părinții lui aflându-se de față. Odată ce ei doi și-au primit magia, au început să viziteze Salonul Magic împreună ca să exerseze magia primară, lăsându-mă în urmă. Mă simțeam extrem de nerăbdătoare să mă alătur lor.

Știu că Sebastian și Constance mă priveau de Luna Tunet de acum mai bine de două luni și că au văzut când s-a abătut blestemul asupra mea.

Constance era deja acolo când am căzut pe pământ. Cu ochii mari și îngrijorați, m-a ținut de mână în timp ce mama mă îngrijea. L-am văzut și pe Sebastian, privind de la fereastră. Nu am mai vorbit de atunci. Am încercat, dar evitarea lui era la fel de strânsă ca un dop de plută într-o sticlă cu ochi de triton. Am încetat să mai încerc. Doare prea tare. Trebuia să fim noi trei, începând împreună, și noi doi, formând o ancoră, dar asta nu se va întâmpla niciodată, iar unul dintre noi – eu – va fi lăsat în urmă pentru totdeauna.

Sunt smulsă din aceste amintiri de un moment de agitație, când una dintre vrăjitoarele care strângea nume deschide o pereche de uși mari. Pornesc imediat în față, luând-o pe Constance cu mine; mă uit prin ușile deschise și peste un mic balcon, în jos pe o scară răsucită, spre o sală vastă care, în capătul îndepărtat, conține un podium cu un tron deasupra. Pe tron se află prințesa regentă. Este o femeie tânără și frumoasă, cu o rochie brodată în culorile sezonului, iar părul, împletit elegant în jurul coroanei de aur de pe cap. Nu pot să nu simt un fior de entuziasm, care contrastează cu expresia de pe fața prințesei, plictisită și indiferentă.

Constance mă strânge de braț și eu îi zâmbesc. Zumzetul vocilor vrăjitorilor din jurul nostru e redus la o șoaptă.

Vrăjitorul în mov din Sabatul Cunoașterii își ia lista și pășește pe balconul de deasupra sălii mari.

— Domnișoara Gretchen Archer! strigă el cu voce clară și puternică.

Privesc în timp ce Gretchen, o vrăjitoare înaltă cu păr blond ce se revarsă peste umeri, face un pas nesigur înainte. Încleștându-și fălcile — de hotărâre sau ca să nu i se facă rău, nu sunt sigură —, pășește în față cu îndrăzneală.

Câteva minute prelungi mai târziu, este chemat următorul vrăjitor, apoi următorul, apoi următorul.

Eu și Constance stăm împreună. Evit să mă uit în direcția lui Sebastian, iar el evită să privească în a noastră. Când e strigat numele lui, simt o încleștare în piept. Știu că are emoții; îmi dau seama din felul în care își strânge umerii; pașii lui sunt mari în timp ce își potrivește vesta albă brodată delicat, apoi își trage pelerina la loc, așezându-și gluga. Când ajunge în capul scărilor, se oprește și dă să se întoarcă, iar pe moment cred că se va uita la mine și între noi totul va fi cum trebuie. Dar apoi dispare.

Constance expiră adânc, dând din cap și privind lung locul în care s-a aflat Sebastian. Știu că e pe cale să pornească un alt atac verbal la adresa lui, așa că încerc să o opresc din timp.

— Ce zici de ea? întreb încet, înclinându-mi capul spre o vrăjitoare așezată aproape de noi.

— Ce să zic de ea? răspunde Constance.

— Am văzut-o la Salonul Magic, instructorii îi laudă mereu jocul de picioare, cred că o cheamă Hetty sau Betty. Ar putea fi o pereche bună, zic.

— Hetty Wymondham, și nu, nu ar fi, răspunde Constance. Nu pentru mine, oricum.

Obrajii i se îmbujorează și mai tare.

Mă apropiu și șoptesc:

— Ați încercat să faceți magie împreună?

Constance clatină din cap că nu.

— Nu, nimic de genul ăsta, doar că Felicity i-a făcut o ofertă fratelui lui Hetty, fără succes, și mi-a spus că, dacă aș accepta vreun Wymondham, m-ar afurisi să ies din familie.

Constance se strâmbă. Dintre toate cele șase surori ale ei, în Felicity am cea mai mare încredere că poate face o afurisenie de gradul cinci.

Sunt tot mai puțini vrăjitori în încăpere și în curând este chemată și Constance. Scoate un mic chiot și o îmbrățișez, șoptindu-i la ureche înainte să plece:

— Vei găsi perechea magică perfectă.

Cred asta din toată inima și o voi ajuta să își găsească perechea dacă pot; mi-a fost mereu alături, cu toată magia mea blestemată cu tot, așa că îi voi fi și eu mereu alături.

Șovăi lângă ușa ca să pot urmări cu privirea, dar vrăjitorii în mov mă gonesc. Aud o exclamație la unison din partea grupului

aflat mai jos și știu că văd cu toții ceea ce eu văd la Constance zilnic: este frumoasă și pe dinăuntru, și pe dinafară, iar azi e luminoasă.

Până să-mi dau seama, rămân ultima în încăpere, căci anul acesta nu este prezentat niciun Yagi, Yates sau Yaxley. Deși aștept de două ore, pare totuși prea devreme când vrăjitorul îmi strigă numele.

Inspir adânc și mă liniștesc. Parcă ar fi o sută de trepte până în sala mare, deși de fapt sunt mult mai puține. Încăperea este nenatural de tăcută, și simt toți ochii asupra mea în timp ce pășesc lent. Îl caut pe Vaughn în mulțime, iar el dă din cap spre mine încurajator. Îi ofer un zâmbet mic care dispare repede când îmi arunc privirea de jur împrejurul salonului. Majoritatea privirilor exprimă un amestec de milă și teamă, iar câteva sunt de-a dreptul ostile. Trec cu o privire furtunoasă peste mulțime și surprind fața îngâmfată a Demelzei Nightly; văd de unde și-a moștenit Jules pomeții. Dacă nu ar fi fost străbunii ei, eu nu aș fi fost blestemată, și totuși ea e cea care se uită la mine ca și cum i-aș fi greșit cu ceva personal. Îmi ridic bărbia un pic mai mult înainte să-mi întorc privirea de la ea.

Salonul e plin de vrăjitori și vrăjitoare ce poartă toate culorile magiei. Fiecare dintre cele șase sabaturi are propria culoare: negru pentru Justiție, verde pentru Ocrotire, mov pentru Cunoaștere, albastru pentru Mistere, roșu pentru Armonie și galben pentru Curiozitate.

Începătorii din anul doi și trei, în gri-deschis și închis, stau de-o parte cu vrăjitorii nou-primiți, în alb, aflați în fața lor. Îl văd pe Sebastian. Îmi întâlnește privirea pentru prima oară de când mi-am primit magia. Eu sunt cea care își ferește prima privirea, simțind anxietate în stomac și speranță în inimă. Îmi amintesc acea privire și mi se face dor. Nu-mi dădusem seama cât de mult până în acest moment.

Ajung la baza scării și mă îndrept spre podium. Prințesa Georgianna stă în fața tronului, iar în spatele ei se află 12 scaune, formând un arc, dintre care 10 sunt ocupate de membri ai Consiliului Magic Regal, îmbrăcați toți în culorile sabaturilor pe care le reprezintă. În stânga ei e mama sa, Nell, iar în dreapta, ancora mamei, Frances, ambele îmbrăcate în negrul Sabatului Justiției.

Rămân cu privirea asupra mamei. La fel cum între mine și Vaughn s-a căscat o distanță când a murit tata, la fel a apărut și în jurul mamei noastre, precum un inel de sare. În cei aproape patru ani de la moartea lui, ea s-a dedicat muncii sale, și, deși este încă prezentă, încă parte din viețile noastre, deseori simt că nu e cu adevărat cu noi, ca și cum o parte din ea a murit odată cu tata. Mama îmi zâmbeste cu acea urmă de tristețe în ochi. De obicei mă face să mă simt mică, de parcă ar trebui să mă retrag și să nu las pe nimeni să mă vadă, dar cu toții *pot* să vadă, cu toții *se uită* doar la mine, așa că de data aceasta rămân dreaptă și sfidătoare. Sunt eu, nu așa cum mă văd ei, ci așa cum mă cunosc eu, așa cum vreau să fiu văzută.

Mă simt puternică, dar, mai mult decât atât, mă simt sigură și fericită, două emoții pe care nu le-am mai simțit de când mi-am primit magia blestemată. Mă uit pe furiș la mama și zâmbesc când văd mândrie pe fața ei în locul tristeții de mai devreme. Lângă ea, prințesa regentă se retrage un pic când mă îndrept spre ea, dar nu încetez să fiu eu. Mă uit la Constance cu coada ochiului și văd că îmi zâmbeste larg. În spatele celei mai bune prietene ale mele îl văd pe Jules Nightly, privindu-mă stăruitor, cu o expresie căutătoare, ca și cum m-ar măsura din cap până în picioare pentru a-mi găsi o slăbiciune. Îi arunc aceeași privire pe care i-am oferit-o mamei lui, iar el îmi oferă un zâmbet discret, menit, sunt sigură, să mă dezarmeze – nu-i permit asta.

Mă opresc în fața prințesei și a consiliului ei, fac o plecăciune adâncă, apoi îmi îndepărtez gluga pelerinei, lăsând părul alb să se reverse pe umeri și pe spate. Coborârea glugii unui vrăjitor sau vrăjitoare simbolizează loialitatea acestuia față de Coroană.

Prințesa ridică o sabie, Excalibur, dintr-un cufăr sculptat în mod simplu; lama este subțire și are mai degrabă forma unui ac decât a unei arme, iar mânerul este bogat împodobit și incrustat cu un diamant mare și străveziu. Prințesa îndreaptă lama spre mine, așa că vin mai aproape, astfel încât vârful să fie în dreptul inimii.

— Juri, domnișoară Aurelia Hathor Wycherley, pe propriul sânge, că nu vei folosi nicicând magia ce trece prin tine pentru a vătăma Coroana sau pe oamenii săi?

— Jur! răspund.

Apoi întind un deget și apăs vârful ascuțit al lamei. Mă înțeapă, și sângele roșu și gros acoperă vârful de metal preț de o secundă, apoi privesc cum alunecă printr-un șanț subțire și îngust de-a lungul lamei, ca și cum ar fi tras spre mâner. Sângele lucește o clipă, apoi dispare, absorbit. În acel moment observ că diamantul din mâner a devenit un rubin, plin cu sângele meu, roșul învârtindu-se în adâncul său înainte de a redeveni limpede.

Prințesa îi înmânează sabia mamei, care o așază în mod solemn înapoi în cufărul din lemn. Când se întoarce spre mine, dă din cap ușor și zâmbește. Frances, aflată de cealaltă parte a prințesei, îi dă o baghetă din lemn cu vârful din cristal.

— Îngenunchează, domnișoară Wycherley! poruncește prințesa regentă și, o secundă, ezit.

Mama a zis dintotdeauna că nu reacționez bine față de autoritate, iar porunca aceasta mă face să vreau să mă răzvrătesc. Dar îngenunchez în fața prințesei, păstrându-mi privirea asupra ei. Acum, că sunt aproape, îmi dau seama că nu e cu mult mai în vârstă decât

Vaughn, dar e ceva în maniera ei — plictisită și superioară — care mă face să cred zvonurile auzite, cum că, la fel ca mamei ei, nu îi pasă de vrăjitori.

Prințesa întinde bagheta către mine și, cu același deget înțepat de sabie, ating vârful cristalului. Încă o dată, sângele meu alunecă înăuntru, creând un fir sclipitor, răsucit, care strălucește în toate culorile curcubeului, apoi se întunecă, contorsionându-se cu potențialul magiei mele — griul involburat al blestemului meu.

Prințesa pare surprinsă și se uită spre mama, care pare momentan îngrijorată, apoi se luminează la față.

— Este un efect secundar al blestemului familiei, nimic care poate răni Coroana, îi șoptește ea prințesei regente, care privește cu neplăcere bagheta, apoi pe mine.

Mă întreb dacă ceea ce a spus mama este adevărat ori ceva ce doar bănuiește.

Țin palma deschisă, iar prințesa pare recunoscătoare să lase bagheta, depunând-o în mâna mea. Strâng degetele tare în jurul acesteia și simt cum lemnul se înfierbântă pe măsură ce se mișcă și se răsucesc în strânsoarea mea. Se topește sub atingerea mea și începe să se lungească și să se întindă, șerpuind afară din mână și în jurul încheieturii, unde va rămâne ca un fel de brățară răsucită, până când am nevoie de ea, iar bagheta va răspunde. Gravurile strălucesc în lemn — rune și decorațiuni pline de culoare —, iar vârful de cristal luminează.

Entuziasmul și liniștea mă străbat simultan când îmi dau seama că bagheta va fi mereu acolo, gata imediat când o chem, ajutându-mă să îmi direcționez și controlez magia într-un fel care până acum mi-a fost inaccesibil. Va rămâne chiar și după ce a dispărut magia; va fi inertă, nimic mai mult decât o bijuterie, dar va fi permanent acolo.

Prințesa regentă dă din cap ușor spre mine, semnalul să mă ridic și să urmez însoțitorul care așteaptă și mă conduce unde se află ceilalți vrăjitori începători.

Constance îmi face loc și stau lângă ea, vrăjitorii din jurul său îndepărtându-se de mine de parcă aş avea propriul cerc de protecție, iar ei nu pot trece de inelul de sare. De obicei într-o asemenea situație m-aș retrage, dar m-am săturat să mă ascund și să-mi fie rușine. Aceasta sunt eu ca vrăjitoare, fie că mie sau altcuiva ne place sau nu.

Prințesa regentă coboară de pe podium și pășește spre mijlocul sălii. Ochii ce fuseseră ațintiți asupra mea sunt acum fixați asupra ei.

— Vrăjitori și vrăjitoare ai regatului, ne întâlnim în această noapte de Mabon pentru a întâmpina nu doar echilibrul anului, ci și noii vrăjitori din lumea noastră. De azi înainte, zilele se vor scurta cu repeziciune, nopțile se vor lungi, lumina se va diminua, iar întunericul se va adânci. Acest întuneric nu e niciodată departe de gândurile noastre. Au trecut mai bine de 150 de ani de la începutul acestei A Treia Epoci de Magie, de când autorii magiei răuvoitoare s-au ridicat împotriva acestor insule binecuvântate și au azvârlit poporul nostru în adâncurile unui război magic nemaivăzut până atunci, și, sper eu, care nu va mai fi văzut nicicând. La acea vreme, stră-străbunicul meu a chemat din palatul său vrăjitorii din întinsul regatului și le-a cerut să i se alăture pe câmpul de luptă. Mulți dintre voi, cei aflați azi aici, purtați numele și magia celor ce au înfruntat întunericul magiei răuvoitoare, dar mulți au pierit în timpul războiului, și vrăjitori, și lipsiți de magie. Le suntem îndatorați pentru echilibrul pe care l-au dăruit lumii. Astăzi, măsurăm acest echilibru din nou, iar Mabon ne dăruiește în mod egal lumină și

întuneric, astfel încât să ne reamintim că trebuie să lucrăm împreună pentru a avea stabilitate. Azi, vă mulțumim vouă, începătorilor în ale magiei, și rudelor voastre de sabat, căci voi aduceți echilibrul. Cu lumina voastră și cu magia voastră. Din acele zile de război, sabaturile acestui regat au păstrat rea-voința la distanță, iar într-o bună zi va fi rândul vostru să vă ocupați locul alături de semenii voștri vrăjitori și să continuați să o țineți departe. Când veți face asta, nu veți fi singuri. Din momentul ancorării voastre și până la ruperea firului, vă veți împărtăși magia unul cu celălalt. Azi este începutul căutării perechii voastre. Vă doresc tuturor cele mai minunate ancorări, pentru regat și pentru magie!

— Pentru regat și pentru magie! strigă mulțimea.

Alegerea perfectă pentru fanii romanului
***Rivali divini* de Rebecca Ross!**

PENTRU REGAT.
PENTRU MAGIE.
ȘI PENTRU IUBIRE...

Aurelia Wycherley își începe sezonul de debutantă ca vrăjitoare, ceea ce înseamnă baluri strălucitoare, provocări primejdioase, precum și încercarea de a-și găsi partenerul ideal cu care să își lege magia – altfel riscă să o piardă pentru totdeauna!

Dar magia Aureliei este blestemată – și nu într-un mod care să poată tenta pe cineva. Când inamicul său de moarte, enigmaticul Jules Nightly, îi oferă ajutorul, s-ar putea să fie singura ei șansă.

În timp ce participă împreună la Sezonul Magic, Aurelia și Jules descoperă forțe întunecate care se ascund în umbră, iar ceea ce a început ca o alianță secretă se preschimbă într-o iubire interzisă...

PREGĂTEȘTE-TE SĂ TE ÎNDRĂGOSTEȘTI
PÂNĂ PESTE MĂTURĂ DE ACEST ROMANTASY
FERMECĂTOR ȘI PLIN DE MAGIE!

CORINTEENS

#romantasy

12+

ISBN: 978-606-088-910-6

9 786060 889106

www.edituracorint.ro